

באת מערכות

אגרות קוראים

הכוח העברי העומד בהתהוותו נקוק להבהרת מחשבות,
 לליבון הצעות, להקשת פרכים.
 „באת-מערכות“ נוצרה ענף מקום להפעלת הרהוריו
 והיחוליו של קהל הקוראים ואנשי-האגף. אצל באת זו
 יוכל הקורא הער, החורף לבאות הכוח האמיתי אשיותו,
 להגיב על אשיות אתה לבטי, לערער על פניות מקובלות
 ולהיות יזם להצעות מחשבות ואתקלות.

על סבנים

או דרכים, של מעבר ממבנה-עמוק למבנה-רחב —
 בהתאם לצרכי המסיבות.

מתי יתיצב בפנינו קושי זה של מעבר ממבנה
 למבנה המחייב, בה בשעה, גם להנחית על האויב בכל
 המהירות עצמת אש מכסימלית ומכוונת?

למעשה מצב כזה יבואנו רק בקרב-ההתקלות,
 כלומר — בראשית פעולות איבה, או כאשר הצליח
 האויב לנתק-מגע ולסגת; במלים אחרות: בתנועה-
 למגע, כאשר אין ידיעות על האויב, וברדיפה. שני
 שלבים אלה, בגלל מצב ה"ידיעות" הגם בחינת של-
 בים קשים בקרב. עם זאת — האויב אינו ערוך בהם
 להגנה-מאורגנת ואינו מסוגל לפתח את מלוא ההלם
 שלו עלינו. בשני המקרים האלה תהא למצב הטקטי,
 שינצר במגע הראשון, חשיבות מכרעת לגבי התפת-
 חות ההתמודדות. ומכאן נקודת-המוקד הטמונה במע-
 בר מהמבנה-העמוק — של תמרון — למבנה-הרחב
 — מבנה ההלם.

אותו צד אשר קצב פעילותו ומהירות פעולותיו
 יהיו כאלה אשר יקדימו את היריב, וימצאוהו בלתי
 מוכן — יוכה ביתרון רב. המצב הנדון הוא כזה
 שאין להשהות בו את פיתוח הקרב מחמת חוסר מו-
 דיעין או חוסר סיוור מפורט. במצב כזה על פיקוד
 היחידה/העוצבה להסתפק בתצפית-סיוור, מפה, העי-
 רכת-מצב של חטף, והחלטות מהירות; עליו להשען
 על תרגול היחידה, יזמת מפקדים נמוכים וכושרם
 לפעול מיידית ולגלות יומה. מול ערפל-שדה-הקרב,
 והצל אשר מפיל, בדרך-כלל, האויב — צריך להיות

(הערות לדברי „לוחם“ ב„מכתבים טקטיים“)
 נודמן לי לשמוע מפי כמה קצינים „שלא כדאי
 להתחיל עם „לוחם“, ואף-על-פי-כן — ישנה נקודה
 אחת בדבריו, שעה שהוא מדבר על „מבנה כאשר יש
 ישנה נדאות שאין חשש לאויב“, „מבנה כאשר יש
 חשש שהאויב בשטח“ ו„מבנה לצורך מגע עם הי-
 אויב“ — כלומר, במקרה התקלות — שבה אני חולק
 עליו. חושבני כי גם „לוחם“ לא התכוון לשלושה
 מבני-יסוד. אך כדאי להבהיר את השוני, ואז אולי
 תתגלה הפרצה בשריונו.

למעשה ישנם רק שני מבני-יסוד, ועליהם צריך
 לבסס את דברי „לוחם“ באותו מאמר. הבה אסביר
 את כוונתי.

מבנה אחד הוא המבנה לרוחב — זהו המבנה של
 הסתערות, של הלם, ושל פיתוח עצמת-אש מכסי-
 מלית. היתרונות הגלומים במבנה זה הם ב„הלם“
 המתממש על ידו; מגבלותיו, מאידך-גיסא, — בקשיי
 שליטה. המבנה השני הוא המבנה לעומק — זהו
 מבנה עד למגע, מבנה המאפשר מכסימום שליטה,
 ולכן גמישות התמרון. לעומת-זאת מגבלותיו בקושי
 לפתח ממנו את מלוא עצמת-האש וההלם.

הקושי שעלינו להתגבר עליו איננו מונח במבנה
 האחד או השני, כשהוא לעצמו, אלא במעבר ממבנה
 לחבנה והפעלת עצמת-אש אורגנית ומסייעת תוך
 כדי המעבר הזה. יתכן ומכאן נובע אותו מבנה שלי-
 שי, כביכול, (אם הבינותי נכון את „לוחם“) שעליו
 מדבר „לוחם“, אך מבנה זה אינו מבנה כלל, אלא דרך,